

Но кой е онзи, който си е сторилъ трудъ да напише на баща ми за поведението ми? Генералинътъ? Но той, както са видѣше, са грижеше за мене твърде малко; а пакъ Иванъ Кузмичъ не намъри за потрѣбно да му даде рапортъ за моятъ двобой. Азъ са мжчѣхъ да открия виновникътъ. Моите подозрѣния са запираха на Швабрина. Само той имаше причина да открие на баща ми истината, защото послѣдствието на това откритие твърде лесно би могло да бѣде таково, че мене би махнале изъ крѣпостъта, слѣдователно и изъ семейството на командантинътъ. Азъ отдохъ да ява сичкото това на Мария Ивановна. Тя ма срѣшна на прагътъ. «Що ти е? каза тя, като ма видѣ. — Какъ си поблѣднѣлъ!» — «Сичко е свършено!» отговорихъ азъ и дадохъ ѝ бащиното си писмо. Тя поблѣднѣ, както и азъ. Като го прочете, тя ми го върна съ растрѣперанна ржка и каза ми съ пресипналъ гласъ: «Види са, че не ми е урисано . . . Вашите родители ма не щатъ въ семейството си. Да бѣде волята господня. Богъ знае много по-добре кому що трѣба. Нѣма какво да са прави, Петаръ Андрѣевичъ! Бждете баремъ вие щастливи . . .» — «Това не може да бѣде! извикахъ азъ, като я хванахъ за ржката. — Ти ма обичашъ и азъ сжмъ готовъ на сичко. Да идемъ и да паднемъ на колѣне предъ твоите родители. Тие сж хора прости, добросжрдечни и не горделиви . . . Тие щатъ да ни благословатъ и ние ще да са вѣичѣме. . . а нататакъ, слѣдъ време, азъ сжмъ увѣренъ, че ние ще да измолиме прошка и отъ баща ми. Майка ми ще ни помогне; тя ще да ни прости. . .»

— Не, Петаръ Андрѣевичъ, отговори Маша. — Азъ не мога да са омѣжа за тебе безъ родителското ти благословение. Безъ тѣхното благословение ти ни-